

Adventismul, holocaustul și „recuperarea memoriei”

22 octombrie 2004

Gili Cârstea

Guvernul României a ales ziua de 9 octombrie ca dată anuală de comemorare a holocaustului în România, iar Parlamentul a avut o adunare solemnă pe 12 octombrie, la care au fost invitați și membrii cultelor importante – printre care și biserica noastră, reprezentată de fr. Viorel Dima – care au rostit rugăciuni în memoria victimelor holocaustului.

În alocuțiunea sa, președintele Iliescu spunea, referindu-se la holocaust, că România se află într-un „lung și deloc ușor proces de recuperare a memoriei și de asumare a responsabilităților.” O asemenea declarație din partea șefului statului pune conducerea Bisericii Adventiste într-o situație extrem de neplăcută. Nu putem să nu ne întrebăm dacă și când va intra și biserica rămășiței într-un proces similar de „recuperare a memoriei,” de „asumare a responsabilităților” în sfidarea Duhului Sfânt la Minneapolis 1888, atunci când cerul era gata să ne ofere ploaia târzie, marea strigare, ziua ispășirii pentru cei vii, binecuvântări pe care poporul acesta le așteaptă cu speranță și nerăbdare de ani mulți. Pe umerii cui se află responsabilitatea acelei erori monumentale, care a amânat inutil revenirea lui Hristos cu mai bine de un secol, secolul cel mai sângeros al istoriei creștine?

Pornit parcă să parodieze istoria adventistă, președintele continuă pe tema recuperării memoriei, spunând că „o astfel de rememorare a trecutului este potrivită, atunci când este vorba de evenimente tragice asupra cărora s-a așternut îndelung o tăcere prin nimic motivată.”

Evenimentele din istoria noastră sunt infinit mai tragice decât holocaustul românesc, deoarece prin sfidarea Duhului lui Dumnezeu în 1888 are de suferit nu numai o națiune, o țară, un continent sau planeta Pământ, ci întreg universul, inclusiv guvernarea divină. Solia care urma să lumineze pământul cu slava lui Dumnezeu a fost respinsă și, „prin acțiunea propriilor noștri frați,” a fost ținută departe de lume. Din acest motiv, marea controversă nu se poate încheia, lumea nu are cum să afle despre caracterul lui Dumnezeu și, prin urmare, nu înțelege că moartea este desprinderea voluntară de izvorul vieții și nu pedeapsa lui Dumnezeu pentru nesupunere.

Instituțiile principale ale bisericii au ținut asemenea evenimente tragice din istoria noastră recentă departe de ochii membrilor, evenimente „asupra cărora s-a așternut îndelung o tăcere prin nimic motivată,” așa cum spunea președintele Iliescu. În ultimii ani, datorită publicării unor lucrări despre solia 1888, poporul nostru a început să pună întrebări despre acest episod, iar cei care consideră că tăcerea trebuie prelungită au motivat că dezbaterea unor asemenea evenimente incomode nu face decât să producă dezbinare. Iar dezbinarea este, nu-i așa, un impediment major într-o epocă în care cuvântul de ordine este unitatea, administrativă, politică sau religioasă.

Indispoziția noastră de „recuperare a memoriei” în tragedia 1888 este și mai suspectă, dacă ținem cont de raportul consemnat în analele universului cu acea ocazie: „Nedemni de încredere când sunt în joc interese majore” (EGW 1888 Materials, vol. 4, pag. 1229). Sunt opozații din 1888 – și urmașii lor de azi – vinovați de înaltă trădare față de guvernarea divină, deoarece s-au aliat cu forțele întunericului în menținerea acestei planete sub dominația păcatului mai bine de un secol, deși cerul era gata pentru „aducerea neprihănită veșnică”?

Gestul Parlamentului României, în asumarea responsabilității pentru greșelile conducerii statului din acea vreme, este remarcabil. Instituțiile statului român – spre deosebire de instituțiile bisericii noastre – cred în vina colectivă și în pocăința colectivă: „Asumarea trecutului propriu, cu cele bune sau rele ale lui, nu este doar un exercițiu de onestitate ci, deopotrivă, o dovadă a conștiinței democratice, a responsabilității conducerii statului român, care într-unul din momentele de cumpănă ale istoriei sale, nu a reușit să se ridice la înălțimea misiunii sale esențiale, aceea de a asigura securitatea tuturor cetățenilor săi, indiferent de originea etnică.”

Va reuși oare clasa noastră conducătoare să-și asume vreodată vina din 1888, călăuzind biserica mondială „să-și întoarcă privirile spre Cel pe care L-au străpuns,” ca astfel să se „deschidă casei lui David și locuitorilor Ierusalimului un izvor pentru păcat și necurăție”? Se va da îngerul bisericii Laodicea la o parte din drum, recunoscând că „nu a reușit să se ridice la înălțimea misiunii sale esențiale,” aceea de a da lumii ultima solie de har?

Pentru moment, tot ce se poate vedea este că zugrăvim mormintele proorocilor și ne rugăm pentru morți, în timp ce evităm cu aleasă artă „asumarea responsabilităților” și „recuperarea memoriei.”
